

snel, maar
m.
schijnsel ge-
indien het
tegen onze

kerk met de
ag dat nooit
voerd, maar
erk worden

nen, dat de
tempo wel
daarop ook
te toch, wat
so den voor-
betroft, niet

us dan ook
men kan
ting aan de
ouden".
de Synode

de Synode
in de kon-
zeer krasse
der Staten-

aar jaar ge-
wij willen
naals citee-

dit opzicht
moet zeer
vele onvol-
eizer (d.w.z.
nagaan) of
betekenis
ringen hem
der Schrift
baten. Dit
der tekst-
groot aantal

kennen, dat
etting voor-
n aantal
edoeling
e plaats
lfs onmo-
verouderde
oelijkheden

zijn, sprin-
k en hui-
taan van
li erdoor
zonder geldt
oed en dus
en b.v. door
li gegeven
r Schrift
i zich soms
voor. Niet
ermalen de
g van som-
ckige ver-
ki of vrij
t.

en nog meer
der Sta-
ontwikke-
onder meer
aardeisver-
in de prak-
mede, dat
vaar, dat
geen ge-
den gang
staat ook
n deze ach-
n. Dit nu
cht wan-
taling en
t gebruik
rschenen
ngen, wel-
aardijk is,

wanneer ze — zooals de Leidsche Vertaling, de eenige, die thans in ons land compleet is verschenen — van den geest van het modernisme zijn doortrokken, maar toch ook reeds ernstige bezwaren kan medebrengen, zoodra de vervaardigers niet met beslistheid de inspiratie der Schrift belijden, en in het algemeen, wanneer zulk eene vertaling niet de kerkelijke keur heeft ontvangen".

* * *

In het rapport van 1917 wordt dus toegegeven:

1o, dat er in de Statenoverzetting een aantal minder juiste vertalingen zijn, die het verstaan van de Schrift op een bepaalde plaats grootelijks belemmeren of zelfs onmogelijk maken;

2o, dat bij persoonlijk of huiselijk gebruik hierdoor het verstaan van bepaalde gedeelten der Schrift wordt belemmerd;

3o, dat de prediking van sommige Schriftgedeelten daardoor of ten zeerste bemoeilijkt of vrijwel onmogelijk gemaakt wordt;

4o, dat de achterstand der Statenvertaling leiden kan tot een ongewenscht wantrouwen jegens haar;

5o, dat deze evenzeer oorzaak kan worden, dat men vertalingen ter hand neemt, welker gebruik gevaarlijk is.

Houdt men nu in het oog, dat dit rapport van 1917 een compromis-rapport is geweest, dat de uitersten hierin elkaar hebben gevonden, dan toont dit wel hoezeer men er toen van doordrongen was, dat de toestand niet kon bestendig blijven.

Van zulk een algemeene overtuiging gaf de Synode van Groningen geen blijk.

In dit opzicht ging Groningen zelfs achter Rotterdam terug.

En wanneer de Synode van Rotterdam zich toch aan de uitspraak waagde, dat de Statenvertaling aan de gemeente niet het Woord Gods onthoudt, dan kan men dat alleen begrijpen van compromisstandpunt.

Gelijk het daar staat, kan het door ieder Gereformeerde worden aanvaard.

Zeker, de Statenvertaling is niet zóó gebrekkig, dat het geheele Woord Gods er onverstaabaar door wordt.

Maar... er worden wel woorden Gods onverstaabaar door.

Er worden wel woorden Gods door aan de gemeente onthouden.

Of wil men: een deel van het Woord Gods wordt aan de gemeente wel onthouden.

En is dat op zichzelf niet ernstig genoeg?

Mag men dat met rust laten?

Laadt een Synode, als zij daarvoor geen oog teent te hebben, geen ontzaglijke verantwoordelijkheid op zich?

Ja maar, wordt er gezegd, de weg der zaligheid is uit de Statenvertaling toch wel te kennen.

Doch is dit niet erg anthropocentrisch (mensch in het middelpunt) geredeneerd?

Wordt het echt Gereformeerde theocentrische (God in het middelpunt) hierdoor niet naar den achtergrond gedrongen?

Hebben de woorden Gods voor ons alleen maar betekenis, wanneer zij ons spreken van den weg des heils?

Het heeft iets benauwends, wanneer wij dit alles overdenken.

Indien een uitdrukking uit de belijdenis niet overeenstemt met het Woord Gods, brengt de kerk wijziging aan, ook al raakt ze niet de zaligheid.

Maar wanneer tal van uitdrukkingen in de Statenvertaling niet overeenstemmen met het Woord Gods, dan heeft de kerk geen haast.

Is dat geen misstand?

Mag die voortduren?

Nee, ook het argument, dat door de Statenvertaling aan de gemeente niet het Woord Gods wordt onthouden, is tegen een kritiek, welke de eere Gods beoogt, niet bestand.

Het is een half argument.

Op de Synode van 1917 kreeg het zijn aanvulling uit het rapport.

Maar in het debat te Groningen werd het geboezigd zonder aanvulling.

Daar bleef het half.

En welke houding dient te worden aangenomen tegenover halve waarheden, is geen vraag.

De overige argumenten hopen we een volgend maal van nabij te bezien.

Wij bedoelen hier niet na te pleiten op de beslissing van de Synode van Groningen.

Maar wij wenschen wel vóór te pleiten op beslissingen van latere Synodes.

Deze zaak dient warm te worden gehouden.

— Een kapitale fout.

Op het jongste Congres van de Geref. Studentenbeweging sprak voor de theologische en natuurfilosofische afdeling Dr W. J. A. Schouten van Arnhem over het aktuele onderwerp: „De verhouding van bijzondere en algemeene openbaring".

Indien het verslag in groote trekken juist mag worden genoemd, merkt men dadelijk, dat hier niet een theoloog aan het woord is.

Daartegen kan op zichzelf geen bezwaar rijzen. Laten natuurfilosofen zich met theologie bemoeien en theologen op hun tijd met natuurfilosofie.

Dat zal zelfs hoe langer hoe meer noodig blijken. Maar dan behoort aan één voorwaarde voldaan te worden.

N.l. dat men zich op het terrein, dat het zijne niet is, terdege inwerkt. Ook al kan men zoo nooit specialiteit op dat nieuwe terrein worden, men kan op dat gebied zich toch een oordeel vormen.

Van het „scheemmaker, houd je bij je leest", kan ook misbruik worden gemaakt.

Dat daarin Dr W. J. A. Schouten zich met theologische problemen inliet, duiden wij niet euveld. Juichen wij zelfs toe.

Maar het kan onze instemming niet hebben, dat hij die problemen onzuiver stelt.

Wij matigen ons geen oordeel over de mate van theologische kennis van Dr Schouten aan, maar dat die ontoereikend was om zulke problemen te bespreken, staat, indien wij op het verslag mogen afgaan, voor ons vast.

Al heeft men uitstekend catechetisch onderwijs genoten en ook wel eens in de Dogmatieken van Kuiper en Bavink gesnuffeld, dan is men nog niet in staat om zulke problemen aan te snijden.

Het verslag toont geen geringe verwarring van begrippen.

We kunnen er niet aan denken, dat kluwen uit elkaar te halen.

We willen hier alleen wijzen op zijn kapitale fout.

Die zal hem misschien ook wel te Lunteren onder het oog gebracht zijn.

Maar waar de discussies niet in de bladen zijn opgenomen, is een woord van waarschuwing zeker niet overbodig.

Zoo iets mag niet onweersproken blijven.

Die kapitale fout komt vooral uit in de zinsnede: „De kennis van de openbaring Gods in de natuur danken we in hoofdzaak aan de natuurwetenschap."

Hier worden de kennis der natuur en de algemeene openbaring met elkander verward.

Bij de kennis der natuur is de natuur het objekt.

Bij de algemeene openbaring is God het objekt. En wel geschiedt die algemeene openbaring door de natuur als middel. Maar daardoor toch niet alleen. Ook de historie is middel. Daarenboven werkt zij ook door het ik, door den geest, door het hart van den mensch, of hoe men het noemen wil als middel.

Als roode draad loopt door heel het verslag van Dr Schoutens referaat de gedachte, dat de algemeene openbaring voornamelijk door de natuur tot ons komt.

Dat nu is ten eenenmale een misvatting.

Indien de natuurwetenschap ons de algemeene openbaring deed kennen, dan ook de geschiedeniswetenschap en ook de psychologie. De laatste zou er zelfs het meest voor in aanmerking komen.

Dit alleen doet ons reeds vragen: is Dr Schouten wellicht ook een weinigje aangestoken door de aanmatiging van de hedendaagsche natuurwetenschap als een zij toch eigenlijk aan de spits der wetenschappen staan?

Maar daarbij blijft het niet.

De algemeene openbaring te verstaan is niet de taak van eenige wetenschap, maar is de roeping van ieder mensch.

Er zijn duizende eenvoudige menschen, die de spraak Gods in natuur, historie en hart beter hooren, dan groote natuurkundigen, historici en psychologen.

Niet zelden staat de wetenschap voor het kennen van de algemeene openbaring zelfs in den weg.

Als Paulus in Romeinen 1 over de algemeene openbaring schrijft, dan zegt hij niet, dat de natuurwetenschap der heidenen, die op het spoor is gekomen, maar dat God Zich aan de heidenen heeft doen kennen. Zoo in vers 19: „Overmits hetgeen van God kennelijk is in hen openbaar is, want God heeft het hun geopenbaard".

Evenzoo wordt in Rom 2:14 en 15 gezegd, dat de heidenen de wet hebben geschreven in hun harten en zij hebben de mannen der natuurwetenschap niet noodig om hen daarvan op de hoogte te brengen, neen, hun eigen geweten getuigt daarom

mede en hun gedachten beschuldigen of verontschuldigen hen.

Daar heeft de natuurwetenschap niets en niemand mee te maken.

Dat geldt van de heidenen.

Maar beter dan door hen wordt de algemeene openbaring gekend door hen, die de bijzondere openbaring bezitten.

Ja, alleen in het licht der bijzondere openbaring wordt de algemeene openbaring recht gezien.

En wie hebben nu het licht der bijzondere openbaring?

Alleen de mannen der natuurwetenschap?

Nee, de gemeente Gods.

Een man van natuurwetenschap, ook al is hij geloovig, heeft daarbij niets voor op een eenvoudige geloovige.

Daar mag geen paus, maar ook geen wetenschap staan tusschen God en de ziel.

De wetenschap blijft slechts hulpmiddel.

En voor de kennis van de algemeene openbaring is dan niet de natuurwetenschap het aangewezen hulpmiddel, maar de theologie.

Omdat de algemeene openbaring slechts recht gekend wordt uit de bijzondere en de bijzondere openbaring Gods het objekt van de theologische wetenschap is.

De boedelscheiding, welke Dr Schouten wil aanbrengen tusschen algemeene en bijzondere openbaring is ongeoorloofd.

Die is ook niet uitvoerbaar.

De natuurwetenschap zou van de bijzondere openbaring geheel moeten afzien en heidensch worden om het met de algemeene openbaring alleen te willen stellen.

En dan nog zou zij in een fictie leven, want zelfs in de heidenwereld zijn door de traditie nog eenige overblijfselen van bijzondere openbaring, hoe ook verbasterd.

De kapitale fout van Dr Schouten, bestaande in de verwarring van kennis der natuur met kennis der algemeene openbaring van God in of beter: door de natuur wreekte zich blijkens het verslag in heel zijn referaat.

De natuurwetenschap houde zich aan haar objekt: de natuur.

Vanzelf zal de geloovige beoefenaar der natuurwetenschap telkens genoopt worden om de wijsheid van den Schepper te bewonderen.

Daarin staat hij met den geloovigen landman, den geloovigen toerist op één lijn.

Hij ziet de natuur meer analytisch, de anderen meer synthetisch.

Zoo vullen beide partijen elkander aan.

Zou de natuurwetenschap echter het orgaan worden voor het kennen der algemeene openbaring, zoo zouden wij in een toestand van rationalisme geraken, waarbij die in de dagen der Aufklärung (Verlichting) nog rooskleurig was.

Toen bracht men ook wel boedelscheiding aan tusschen algemeene en bijzondere openbaring of, gelijk men toen zei, tusschen natuurlijke en boven-natuurlijke theologie.

Maar men stelde de beoefening van beide tenminste nog in één hand.

Kreeg Dr Schouten zijn zin, dan zou er zulk een scheiding tusschen algemeene en bijzondere openbaring worden aangebracht, dat de eerste het domein werd van den een, de laatste dat van een ander.

En Dr Schouten was, zoo wij goed zien, in zijn referaat bezig tusschen beide terreinen prikkeldraad te spannen.

De bijzondere openbaring verliest zoo haar beheerschende plaats.

De Schrift is maar op een bepaald gebied tot oordeelen bevoegd.

De menschelijke rede heeft zich naast de Schrift een eereplaats veroverd.

Wij plaatsen een waarschuwingsslein, opdat deze beginselen onder ons niet verder doorwerken.

Want ze verdragen zich met de Gereformeerde beginselen niet.

Van harte hopen we, dat Dr Schouten deze opvattingen zal herzien.

Het zou ons nog liever zijn, indien hij kon berichten: het verslag is onjuist, ik stond ongeveer het tegenovergestelde voor, maar ik bleef in gebreke in zake het verslag korrektie te verzoeken.

— De Brigadier van Ds Lingbeek.

Er schijnt zich een vrijwillige hulpbrigade ten dienste van Ds Lingbeek te hebben gevormd.

Als wij ons niet vergissen behoort ook „een Gereformeerd medewerker" van het „Handelsblad" daartoe.

Deze toch zoekt achter ons gevoelen omtrent de Krankengemeente romaniseerende Tendenzen!!

— De Hongaarsche Heraut.

„De Hongaarsche Heraut" heeft opgehouden te verschijnen.

Het deel, waartoe het werd opgericht n.l. om de „Kalvinista Szemle" financieel te stennen, wordt niet meer bereikt.

Wij kunnen dit niet anders dan betreuren.

Door „De Hongaarsche Heraut" leefde ons volk